

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

07 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Boico Victor, Diaconu Iurie,

examinând fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocații Beruceașvili Andrei și Russu Alexandr în numele inculpatului Goloviznin Veaceslav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2022, în cauza penală în privința lui,

Goloviznin Veaceslav XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 27.04.2021 – 28.06.2021;

Instanță de apel: 21.07.2021 – 24.05.2022;

Instanță de recurs: 03.10.2022 – 07.12.2022.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 28 iunie 2021, cauza fiind examinată în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, Goloviznin Veaceslav a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal și condamnat cu aplicarea art. 34 Cod penal, la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activități legate de gestionarea și manipularea cu substanțe narcotice, psihotrope sau analoage a lor pe un termen de 3 (trei) ani.

Termenul pedepsei stabilit lui Goloviznin Veaceslav, urmînd a fi calculat din data reținerii.

S-a aplicat față de Goloviznin Veaceslav măsura preventivă - arestul preventiv, cu anunțarea în căutare.

S-a încasat de la Goloviznin Veaceslav în beneficiul statului cheltuielile de judecată în mărime de 1680 (una mie șase sute optzeci) lei.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat în fapt că, inculpatul Goloviznin Veaceslav la XXXXX, contrar prevederilor Legii nr.382-XIV din 06 martie 1999 cu privire la circulația substanțelor stupefiante, psihotrope și a precursorilor, care stabilește restricții asupra circulației substanțelor stupefiante și psihotrope, acționînd cu intenție directă, fără scop de înstrăinare, în circumstanțe necunoscute organului de urmărire penală, a intrat în posesia a paisprezece pachete de polietilenă de tip zip-lock, în care se conținea substanță psihotropă, pe care le-a păstrat asupra sa

illegal, până aproximativ la ora XX min., aceeași zi, când, deplasându-se pe str. XX, manifestând un comportament suspect, a fost stopat de către un echipaj al Inspectoratului General de Carabinieri, care se aflau în serviciul de menținere a ordinii publice.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către avocatul Russu Alexandr în numele inculpatului Goloviznin Veaceslav, prin care a solicitat casarea sentinței, pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să se dispună aplicarea în privința inculpatului a pedepsei-penale minimale sub formă de 1 an închisoare, cu dispunerea concomitentă a suspendării condiționate a executării pedepsei penale în conformitate cu prevederile art.90 Cod penal pe un termen de 5 ani. A dispune anularea măsurii preventive sub formă de arest preventiv cu anunțarea în căutare, aplicat prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani în privința cet. Goloviznin Veaceslav.

3.1 În motivarea cererii de apel avocatul Russu Alexandr în numele inculpatului Goloviznin Veaceslav a invocat că, sentința primei instanțe este parțial-neîntemeiată, or, la caz, nu există probe ce sunt în stare să probeze necesitatea aplicării pedepsei penale atât de grave în privința cet. Goloviznin Veaceslav.

A constatat că starea de fapt și de drept statuată de prima instanță, în baza probelor acuzării și apărării, incorect a fost stabilită, iar soluția emisă este una inertă pe speța dată, care derogă de la normele instituite de legiuitor.

A indicat faptul că Goloviznin Veaceslav dispune de un șir enorm de circumstanțe atenuante ce sunt valorificate în favoarea inculpatului, care reflecta prin sine pericolozitatea redusă a acestuia, prin raportare la fapta comisă. Prin urmare conform art.76 Cod penal, în speță sunt prezente următoarele circumstanțe atenuante: - are un loc de trai permanent pe teritoriul RM; a mers la conlucrarea organului de urmărire-penală; - a recunoscut faptul comiterii infracțiunii; s-a căit de cele comise; a contribuit activ la descoperirea infracțiunii; nu s-a eschivat de la urmărirea-penală; nu se află la evidența medicului narcolog. Astfel, toate acestea circumstanțele atenuante, de fapt, denotă expres faptul că inculpatul a conștientizat acțiunile sale, iar corectarea și reeducare acestuia este posibilă cu aplicarea unei pedepse minimale, prevăzută în norma incriminată, în coroborare cu reducerea pedepsei prin aplicarea art.364/1 CPP, de aici apărarea a constatat oportun că inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsa penală minimală.

Mai mult, în speță inculpatul este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (4), lit.b) CP, care prevede pedeapsa: de la 1 la 6 ani închisoare. Prin reducerea limitelor mijlocii de pedeapsă (adică din 3 ani închisoare) cu 1/3, se stabilește o nouă limită minimă de pedeapsă sub formă de închisoare care este de 1 an.

A conchis că, deși inculpatului urmează a-i fi stabilită o pedeapsă de 1 închisoare, executarea pedepsei închisorii eventual stabilite inculpatului, nu este rațională de fi executată, motiv pentru care, potrivit art.89 alin. (2) lit. a) și 90 alin. (1), (2) Cod penal, urmează a suspenda condiționat executarea pedepsei cu închisoarea. Prin aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, în formula solicitată de apărare și anume (5 ani dispunerea suspendării condiționate), consideră ca fiind o pedeapsă eficientă timp în care inculpatul va da dovadă de corectare și reeducarea acestuia, totodată la

momentul comiterii infracțiunii/pronunțării sentinței inculpatul a executată pedeapsa stabilită prin sentința anterioară. Inculpatul având stinse antecedentele penale, din greșeală a pășit pe cale criminală, iar infracțiunea de care este dedus judecății fiind săvârșită pentru prima dată (alte persoane nu a atras în comiterea acesteia, nu a răspândit substanțe narcotice, de altfel și-a afectat iar stare sa de sănătate prin infracțiunea comisă).

Ghidându-se de Principiul Echității pedepsei penale, a apreciat ca fiind irațională executarea pedepsei cu închisoare de către inculpat și în temeiul art.90 Cod penal, pedeapsa va contribui la atingerea scopului, iar inculpatul poate fi reeducat fără a fi izolat de societate, or, suspendarea condiționată a executării pedepsei, corespunde scopului și principiilor generale de aplicare a pedepsei penale, prin urmare, termenul pentru care va fi suspendată executarea pedepsei de 4 ani, este un termen justificat și corespunzător pentru ca inculpatul să se corijeze și ca pe viitor să nu comită alte infracțiuni.

A relevat că, bazându-se pe principiul „Individualizării răspunderii penale și pedepsei penale”, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală, principiu nerespectat de prima instanță.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2022, s-a respins ca nefondat apelul și s-a menținut fără modificări, sentința primei instanțe.

Termenul executării pedepsei lui Goloviznin Veaceslav, urmînd a fi calculat din data reținerii acestuia de către organele competente.

4.1 În motivarea soluției, instanța de apel a statuat că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării și just a adoptat o sentință de condamnare în privința inculpatului Goloviznin Veaceslav în baza art. 217 alin. (4), lit. b) Cod penal. Prin urmare, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate, nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce condiționează concluzia că, instanța de apel nu este în drept a reține o altă situație de fapt decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Analizând în ansamblu totalitatea probelor administrate și cercetate în cadrul întregului proces penal, instanța de apel a considerat că, vinovăția inculpatului deplin este dovedită și acțiunile infracționale ale lui Goloviznin Veaceslav corect au fost încadrate în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin.(4), lit. b) Codul penal, adică, păstrarea analogilor etnobotanicelor, acțiuni săvârșite în proporții deosebit de mari și fără scop de înstrăinare.

Instanța de apel a reținut că, la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că, inculpatul Goloviznin Veaceslav a săvârșit anume infracțiunea imputată, astfel, în instanța de

apel probe noi nu au fost prezentate, dar s-a solicitat o nouă apreciere a celor cercetate de către instanța de fond pentru individualizarea pedepsei. Prin urmare, la stabilirea categoriei și a măsurii de pedeapsă inculpatului Goloviznin Veaceslav, prima instanță a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicând-i o pedeapsă corectă, echitabilă și legală și anume că, potrivit prevederilor art. 217 alin. (4) Cod penal, păstrarea analogilor etnobotanicelor, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani, iar prin prisma art. 364¹ Cod de procedură penală, noile limite vor fi: minimă de 8 luni închisoare (1/3 din 1 ani) și maximă de 3 ani 4 luni (1/3 din 5 ani). Potrivit art. 16 alin.(3) Cod penal, infracțiunea prevăzută de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, este gravă, iar potrivit art. 111 alin.(1) lit. i) Cod penal, antecedentul penal pentru săvârșirea unei infracțiuni deosebit de grave se stinge la expirarea a 8 ani din momentul executării pedepsei.

Luând în considerare faptul că Goloviznin Veaceslav a fost condamnat prin sentinței XXX din XXX în baza art 164 alin. (2) Cod penal, la privațiune de libertate pe un termen de 10 ani, iar la data de 24.12.2015, Goloviznin Veaceslav a fost eliberat din instituția penitenciară, iar prezenta infracțiune a fost comisă la data de XXX, instanța de apel a constatat că, inculpatul Goloviznin Veaceslav a comis infracțiunea prevăzută de art. 217 alin. (4), lit. b) Cod penal în stare de recidivă. Reieșind de prevederile art. 81 alin. (3) Cod penal, prima instanță corect a conchis că, la caz nu poate fi aplicată reducerea termenului de pedeapsă în condițiile legale enunțate supra.

Instanța de apel a respins alegațiile apelantului precum că, la pronunțarea sentinței instanța i-a aplicat inculpatului Goloviznin Veaceslav o pedeapsă prea aspră, or, instanța de fond a ținut cont de personalitatea inculpatului, a acceptat cererea de a fi examinată cauza în procedura simplificată, iar inculpatul a beneficiat de reducerea termenului de pedeapsă cu 1/3 și nu este temei de a desființa sentința emisă în partea solicitată.

Totodată, instanța de apel a considerat că, o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată de instanța de fond, raportând-o la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, îl va descuraja de a comite pe viitor alte fapte infracționale similare.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că, chiar dacă ultimul a recunoscut vinovăția, s-a căit sincer de cele comise, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, reeducarea și corectarea inculpatului Goloviznin Veaceslav nu este posibilă fără izolarea lui de societate, or, ultimul este caracterizat negativ, a comis infracțiunea în stare de recidivă, fiind liberat din penitenciar după executarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani, stabilită prin sentința XX în baza art 164 alin. (2) Cod penal(f.d. 104-109), a recunoscut vinovăția, nu se află la evidența medicului narcolog sau psiholog, de rând cu cele menționate, pedeapsa stabilită și individualizată de către instanța inferioară, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a reținut că la individualizarea pedepsei prima instanță a ținut cont de amploarea și pericolul pentru sănătatea și securitatea publică pe care îl generează consumul și, mai ales, răspândirea drogurilor. Faptele de punere

ilegală în circulație a substanțelor narcotice și a drogurilor afectează relațiile din societate menite să protejeze dreptul la sănătate și siguranță al persoanelor.

Subsecvent celor relatate, instanța de apel a conchis că, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică, a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. De asemenea, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către:

- *avocatul Beruceașvili Andrei în numele inculpatului Goloviznin Veaceslav*, prin care invocând ca temei pentru recurs prevederile art. 427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare;

- *avocatul Russu Alexandr în numele inculpatului Goloviznin Veaceslav*, prin care invocând ca temei pentru recurs prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă aplicarea în privința inculpatului a pedepsei penale minime sub formă de 1 an închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei penale în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, pe un termen de 5 ani, sau dispusă rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

5.1. În motivarea recursului *avocatul Beruceașvili Andrei în numele inculpatului Goloviznin Veaceslav* invocă că, instanța de apel în cadrul judecării cauzei nu au fost respectate întocmai prevederile art.414 alin.(5), 417 alin.(1) pct.7) și 8) Cod de procedură penală, totodată de către instanța de apel au fost comise erorile de drept material și substanțial care în ansamblu duc la ilegalitatea deciziei adoptate în privința inculpatului Goloviznin Veaceslav în partea ce ține de aplicarea pedepsei penale.

Menționează că, deși instanța de apel la soluționarea problemei individualizării pedepsei inculpatului Goloviznin Veaceslav s-a călăuzit de prevederile art.75 Cod penal, art.364¹ Cod de procedura penală, însă concluziile instanței de apel contravin normelor legale nominalizate, or inculpatului Goloviznin Veaceslav a fost numită o pedeapsa inequitabilă, ce nu corespunde gravității faptelor comise.

Infracțiunea comisă de către inculpatul Goloviznin Veaceslav face parte din categoria unor infracțiuni grave, însă instanța de apel la stabilirea pedepsei nu a ținut cont în plină măsură de persoana inculpatului, de circumstanțele care atenuiază esențial răspunderea inculpatului. Mai mult ca atât instanța de apel a comis erori grave, în partea ce ține de calcularea pedepsei stabilite inculpatului.

Consideră că, instanța de apel în mod eronat a stabilit sancțiunea art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal, or sancțiunea prevede de la 1 an până la 6 ani închisoare și eronat a stabilit limitele noi a pedepsei prin prisma prevederilor art.364¹ Cod de procedura penală. În această ordine de idei nu este clar cum instanța de apel calculând incorect limitele noi a pedepsei penale pentru inculpatul Goloviznin Veaceslav, a ajuns la

concluzie că instanța de fond a stabilit inculpatului corect pedeapsa de 4 ani închisoare, or această pedeapsă maximală contravine calculului instanței de apel din pct.30 a deciziei, unde ca pedeapsa maximală este stabilită de 3 ani 4 luni.

Mai mult ca atât, nici prima instanță și nici instanța de apel nu au motivat suficient de clar motivele din care inculpatului Goloviznin Veaceslav i-a fost stabilită termenul maximal de pedeapsă prevăzut de sancțiunea art.217 alin.4 lit.b) Cod penal.

Constată că infracțiunea anterior comisă de inculpat nu este în nici o legătură cu infracțiunea nouă, or, anterior inculpatul a fost condamnat pentru răpirea persoanei. Mai mult ca atât, se constată că timp îndelungat de la XXX și până la data comiterii XXX infracțiunii inculpatul nu a avut conflicte cu lege penală, adică măsură de pedeapsă aplicată anterior și-a atins scopul l-a reeducat și l-a corectat pe inculpat.

Indică că, Goloviznin Veaceslav dispune de un șir enorm de circumstanțe atenuante ce sunt valorificate în favoarea inculpatului, care reflecta prin sine pericolozitatea redusă acesteia, prin raportare la fapta comisă. Prin urmare conform art.76 Cod penal, în speță sunt prezente următoarele circumstanțe atenuante: are un loc de trai permanent pe teritoriul RM; a mers la conlucrarea organului de urmărire-penală; a recunoscut faptul comiterii infracțiunii; s-a căit de cele comise; a contribuit activ la descoperirea infracțiunii; nu s-a eschivat de la urmărirea-penală; nu se află la evidenta medicului narcolog.

La caz, instanțele de judecată prin prisma prevederilor art.78 alin. 1 lit. a) Cod penal, au avut drept să-i aplice inculpatului Goloviznin Veaceslav în cazul constatării circumstanțelor atenuante la săvârșirea infracțiunii, o pedeapsa principală minimală ținând cont de prevederile art.364¹ alin.8 Cod de procedura penală.

Opinează că, conducându-se de principiile generale de stabilire a pedepsei consfințite de art. 61 alin (2) Cod penal, reieșind din caracterul infracțiunii precum și limite ale pedepsei principale, luând în considerație gravitatea și caracterul complex al rezultatului prejudiciabil al faptei infracționale, ținând cont, în același timp de lipsa circumstanțelor agravante și prezența mai multor circumstanțe atenuante, prima instanță eronat i-a stabilit inculpatului o pedeapsa sub forma de închisoare pe un termen maximal de 4 ani, iar instanța de apel în cadrul procedurii de examinare a cauzei și la adoptarea deciziei contestate a comis mai multe erori de drept în partea individualizării pedepsei ce nu pot fi corectate de instanța de recurs.

5.2. În motivarea recursului *avocatul Russu Alexandr în numele inculpatului* invocă că, instanța de apel nu s-a conformat prevederilor art.385 Cod de procedură penală, unde de fapt sunt legiferate chestiunile pe care trebuie să le soluționeze instanța de judecată la deliberarea și adoptarea sentinței. În conținutul prevederilor art.385 alin. (1) pct.1)-9) Cod de procedură penală, legiitorul a instituit o programă pe care trebuie să o realizeze instanța de judecată la soluționarea chestiunii privind aplicarea pedepsei penale. La soluționarea chestiunilor prevăzute în art.385 alin. (1) pct. 1)-4) Cod de procedură penală, instanța de judecată trebuie să răspundă la întrebările: dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care lege penală anume este prevăzută ea; dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Consideră, că la emiterea deciziei, instanța de apel nu s-a călăuzit de prevederile legii penale, conform cărora: infracțiunea este o faptă prejudiciabilă prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsa penală (art. 14 alin. (1) Cod penal); persoana este supusă răspunderii penale și pedepsei penale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție (art. 6, art. 17-19, art. 51 alin. (2) Cod penal); temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale (art. 51 Cod penal); se consideră componența a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică fapta prejudiciabilă drept infracțiune concretă (art. 52 alin. (1) Cod pnal); componența de infracțiune definită în art. 52 alin. (1) Cod penal, reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunilor potrivit unui articol concret din Cod penal (art. 52 alin. (2)); se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală (art. 113-118 Cod penal).

Indică că, pedeapsa penală în lipsa infracțiunii nu poate fi aplicată. De aceea soluționarea chestiunilor privind aplicarea pedepsei penale depinde de soluționarea mai întâi a chestiunilor indicate în art. 385 alin. (1) pct. 1)-4) Cod de procedură penală. Răspunsurile la chestiunile prevăzute în art.385 alin. (1) pct. 1)-4) Cod de procedură penală trebuie privite ca condiții de bază, ca premise pentru aplicarea pedepsei inculpatului. Răspunsul pozitiv la chestiunile prevăzute la art. 385 alin. (1) pct. 1)-4) Cod de procedură penală servește drept premisă pentru deliberarea în continuare asupra chestiunilor privind aplicarea pedepsei inculpatului, iar răspunsul negativ la una din aceste chestiuni face să decadă deliberarea asupra pedepsei penale.

Opinează că, instanța de apel neîntemeiat a respins solicitarea apărării, de a fi individualizată corect pedeapsa-penală meritată de cet.Goloviznin Veaceslav, astfel a solicitat de a-i fi aplicată acestuia o pedeapsă-penală mai blîndă.

Menționează că în privința cet.Goloviznin Veaceslav există un șir de circumstanțe atenuante ce sunt valorificate în favoarea acestuia, prin care se reflectă pericolozitatea-redușă a acestuia, prin raportare la fapta comisă. Astfel conform art.76 Cod penal, în speță sunt prezente următoarele circumstanțe atenuante: are un loc de trai permanent pe teritoriul RM; a mers la conlucrarea organului de urmarire-penala; a recunoscut faptul comiterii infracțiunii; s-a căit de cele comise; a contribuit activ la descoperirea infracțiunii; nu s-a eschivat de la urmărirea-penală; nu se află la evidența medicului narcolog.

Relatează că, ținând cont de prevederile art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, „inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmarire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare”. Analizând sintagma din art.364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, „limitelor de pedeapsă prevăzută de lege”, se deduce că legiuitorul a avut în vedere că pedeapsa dacă este închisoare poate fi redusă cu 1/3 chiar și din minimul prevăzut de sancțiune, stabilindu-se noi limite cu care trebuia să opereze instanța de fond la stabilirea pedepsei. De aici rezultă oportun ca inculpatului

să-i fie aplicată o pedeapsa penală minimală ori în speță inculpatul este învinuit de comiterea infracțiunii art.217 alin. (4) lit.b) Cod penal, care prevede pedeapsa: de la 1 - 6 ani închisoare. Prin reducerea limitelor mijlocii de pedeapsă (adica din 3 ani închisoare) cu 1/3, se stabilește o nouă limită minimă de pedeapsă sub formă de închisoare care este 1 an.

Conchide că, deși inculpatului urmează a-i fi stabilită o pedeapsă de 1 an închisoare, executarea pedepsei închisorii eventual stabilite inculpatului, nu este rațională de a fi executată, motiv pentru care, potrivit art.89 alin. (2) lit. a) și 90 alin. (1), (2) Cod penal, urmează a suspenda condiționat executarea pedepsei cu închisoarea inculpatul a săvârșit infracțiunea doar cu indicile de „circulația ilegală a substanțelor psihotrope, adică păstrarea analogilor substanțelor psihotrope, săvârșită în, fără a avea inculpatul careva scop de înstrăinare (aspect ce denotă pericolozitatea redusă acestuia). Mai mult, prin aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, în formula solicitată de apărare și anume (5 ani dispunerea suspendării condiționate), considerăm ca fiind o pedeapsă eficientă timp în care inculpatul va da dovadă de corectare și reeducarea acestuia, totodată la momentul comiterii infracțiunii/pronunțării sentinței inculpatul a executată pedeapsa stabilită prin Sentința anterioară.

Susține că, inculpatul având stinse antecedentele penale, din greșeală a pășit pe cale criminală, iar infracțiunea de care este dedus judecății fiind săvârșită pentru prima dată (alte persoane nu a atras în comiterea acesteia, nu a răspândit substanțe narcotice, de altfel și-a afectat doar stare sa de sănătate prin infracțiunea comisă).

Relevă că, ghidându-ne de Principiul Echității pedepsei penale, apreciez ca fiind irațională executarea pedepsei cu închisoare de către inculpat și în temeiul art.90 CP, pedeapsa va contribui la atingerea scopului iar inculpatul poate fi reeducat fără a fi izolat de societate, or suspendarea condiționată a executării pedepsei, corespunde scopului și principiilor generale de aplicare a pedepsei penale, prin urmare, termenul pentru care va fi suspendată executarea pedepsei de 4 ani, este un termen justificat și corespunzător pentru ca inculpatul să se corijeze și ca pe viitor să nu comită fapte infracționale menționeze faptul că, conform prevederilor art.78 alin.(1) lit.a) CP RM „dacă minimul pedepsei cu închisoare prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod este mai mic de 10 ani, pedeapsa poate fi redusă pînă la acest minim”. Mai mult art.90 Cod penal, în esență oferă un sistem de garanții sub aspectul eficienței și poartă o severitate accentuată de natură să exprime un tratament adecvat inculpatului și să garanteze socializarea sa viitoare pozitivă, scopul pedepsei fiind atins și fără condamnarea dânsului la o pedeapsă privativă de libertate.

Concluzionează că, hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date. Însă, instanța de apel, a omis prescripțiile de drept nominalizate, deoarece la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța nu a motivat expres în baza unor temeiuri de fapt și de drept care au dus la emiterea soluției de respingerea apelului.

6. Asupra recursurilor declarate, procurorul a depus referință, prin care solicită inadmisibilitatea recursurilor declarate, ca fiind vădit neîntemeiate, din motiv că instanța de apel a adoptat o decizie legală și motivată.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate, or, în vederea acestei soluții se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. În speță se constată, că recurenții s-au conformat prevederilor legale și au declarat recurs ordinar în termen.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Colegiul constată că, avocații Beruceașvili Andrei și Russu Alexandr în numele inculpatului Goloviznin Veaceslav invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Cu referire la temeiul indicat de către avocatul Russu Alexandr, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de alegațiile, precum că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal consideră, că acest temei de casare nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat și apreciază că hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în hotărârea adoptată, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

De asemenea, instanța de recurs în prezenta speță nu acceptă criticile recurentului, precum că hotărârea instanței de apel nu conține motivele ce au stat la baza adoptării soluției. Tot aici, urmează de menționat, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de condamnare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată.

Instanța de apel fiind investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect de a menține sentința prin care inculpatul a fost condamnat pentru infracțiunea comisă, deoarece fapta acestuia întrunește elementele faptei prejudiciabile prevăzute de legea penală, imputată lui, concluzii ce au rezultat în urma analizei coroborate a cumulului de probe administrat la dosar.

Prin urmare, contrar celor invocate de către recurent, Colegiul penal verificând lucrările dosarului remarcă, că judecând apelul declarat, la caz, instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, cercetând suplimentar materialele cauzei în ședința instanței de apel, cu consemnarea lor în procesul verbal al ședinței de judecată, adoptând în consecință o soluție corectă de menținere a sentinței prin care inculpatul a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activități legate de gestionarea și manipularea cu substanțe narcotice, psihotrope sau analoage a lor pe un termen de 3 ani

Astfel, instanța de recurs ordinar remarcă din textul deciziei atacate, că se constată faptul motivării de către instanța de apel a hotărârii adoptate, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv decizia atacată cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului apărării și menținerii fără modificări a sentinței primei instanțe, expunându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate de părți.

Totodată, Colegiul penal conchide că deși recurentul solicită aplicarea unei pedepse sub formă de 1 an închisoare, cu dispunerea suspendării condiționate a pedepsei în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, pe un termen de 5 ani, acesta nu au adus nici un argument relevant în susținerea acestei solicitări, iar analizând partea descriptivă a deciziei instanței apel (reflectată la pct. 4.1 a prezentei decizii) se atestă că instanța de apel s-a expus detaliat asupra chestiunilor esențiale supuse atenției sale, just a analizat probele și le-a dat apreciere cuvenită, respectând prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a ajuns la concluzia că pedeapsa cu închisoare pe un termen de 4 ani stabilită de către prima instanță inculpatului Goloviznin Veaceslav corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut de art. 61 alin.(2) Cod penal. Astfel, instanța de recurs ordinar nu identifică nici un temei de a interveni în decizia instanței de apel sub aspectele contestate.

În acest context, dat fiind faptul că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate, atât instanța de apel, cât și cea de recurs ordinar nu au avut temeiuri de a devia de la concluziile expuse în sentință în partea stabilirii vinovăției inculpatului la comiterea faptei prejudiciabile.

Totodată, Colegiul penal atestă că, instanța de apel a respectat și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, expunându-se asupra tuturor motivelor esențiale invocate în apel și prin hotărârea sa a oferit răspunsuri plauzibile și argumentate

asupra acestora, în coraport cu circumstanțele stabilite în prezenta speță, ce au fost verificate în ședință de judecată.

Colegiul penal respinge și alegerile recurentului precum că instanța de apel la deliberarea și pronunțarea sentinței nu s-a conformat prevederilor art. 385 alin.(1) pct. 1)-4) Cod de procedură penală, or, din textul deciziei se atestă că instanța de apel s-a expus detaliat asupra circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Goloviznin Veaceslav, în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin.(4) lit. b) Cod penal.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că, temeiul pentru recurs invocat de avocatul Russu Alexandr prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit incidența în prezenta speță.

În urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului, nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat de către avocații Beruceașvili Andrei și Russu Alexandr în numele inculpatului Goloviznin Veaceslav prin prisma pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu au admis careva erori, stabilind justificat că inculpatului Goloviznin Veaceslav i-a fost aplicată o pedeapsă echitabilă în raport cu faptele comise.

Cu referire la criticele invocate de recurenți, precum că a fost efectuată o individualizare injustă a pedepsei în privința inculpatului, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a quantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor

persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Este de menționat că, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii penale. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Totodată, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Așadar, Colegiul penal statuează că, instanța de apel corect a menținut sentința primei instanțe prin care inculpatului Goloviznin Veaceslav i-a fost aplicată o pedeapsă sub formă de 4 ani închisoare, conducându-se de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul recurenților precum că, pedeapsa este prea aspră, din considerentul că aceasta este echitabilă și direct proporțională cu caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că inculpatul a comis o infracțiune care face parte din categoria celor grave în stare de recidivă.

Colegiul penal respinge și argumentele recurenților precum că instanța de apel nu a oferit o argumentare motivată suficientă asupra corectitudinii aplicării prevederilor art. 364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, și atestă că instanța de apel în decizia adoptată a specificat că chiar dacă inculpatul a recunoscut vinovăția, s-a căit sincer de cele comise, a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, reeducarea și corectarea inculpatului Goloviznin Veaceslav nu este posibilă fără izolarea lui de societate, or, ultimul este caracterizat negativ, a comis infracțiunea în stare de recidivă, fiind liberat din penitenciar după executarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani, stabilită prin sentința XXXXX în baza art 164 alin. (2) Cod penal(f.d. 104-109), astfel, pedeapsa stabilită și individualizată de către prima instanță corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal.

Mai mult, Colegiul remarcă că, la menținerea sentinței primei instanțe prin care inculpatului Goloviznin Veaceslav i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de 4 ani închisoare, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 111 alin.(1) lit. i) Cod penal, precum și de art. 82 Cod penal, care prevede că mărimea pedepsei pentru recidiva

periculoasă și deosebit de periculoasă nu poate fi mai mică de o treime din maximul pedepsei prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

Astfel, dat fiind faptul că, inculpatul Goloviznin Veaceslav a fost eliberat din detenție la XX, iar la XXX a comis infracțiunea prevăzută de art. 217 alin.(4) lit. b) Cod penal, instanțele de fond corect au aplicat pedeapsa sub formă de 4 ani închisoare.

De asemenea, instanța de recurs respinge și solicitarea apărării privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului Goloviznin Veaceslav, și atestă că, suspendarea condiționată ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea, ca pe lângă stabilirea mărimii pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare a acesteia.

O condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 din Cod penal, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecății, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În acest context, instanța de recurs notează, că chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, nu se creează un drept pentru inculpat, ci doar se întrunesc circumstanțele necesare care constituie temei de drept pentru instanța de judecată de a decide, potrivit propriei convingeri, asupra oportunității suspendării executării pedepsei închisorii.

La caz, Colegiul penal atestă faptul că inculpatul a beneficiat de o reducere a pedepsei în temeiul prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, acest fapt deja constituind o ameliorare a situației celui din urmă, iar având în vedere că acesta a comis o infracțiune gravă în stare de recidivă, instanța de apel just a concluzionat că este necesară condamnarea inculpatului potrivit legislației în vigoare, cu dispunerea executării reale a pedepsei închisorii.

Astfel, instanța de recurs remarcă faptul că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate (*pct. 4.1, din prezenta decizie*), relevă în mod concludent că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, just ajungând la concluzia de a dispune executarea reală a pedepsei stabilite inculpatului.

Prin urmare, Colegiul penal menționează că, nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea deciziei atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicându-se în conformitate cu prevederile legale, este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și pericolul social al infracțiunii săvârșite.

Din considerentele expuse, instanța de recurs ordinar conchide că, temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO,

care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Așadar, Colegiul penal statuează că, temeiurile invocate de către avocații *Beruceașvili Andrei* și *Russu Alexandr* în numele inculpatului *Goloviznin Veaceslav* prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, nu s-au confirmat în cauza dată, iar decizia atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursurilor ordinare declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocații *Beruceașvili Andrei* și *Russu Alexandr* în numele inculpatului *Goloviznin Veaceslav*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2022, în cauza penală în privința lui *Goloviznin Veaceslav XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **27 ianuarie 2023**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Boico Victor

Diaconu Iurie